

**FRAMSELD REGLUGERÐ FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR
(ESB) 2015/62****2022/EES/26/41****frá 10. október 2014****um breytingu á reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 að því er varðar vogunarhlutfallið (*)**

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUSAMBANDSINS HEFUR,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins,

með hliðsjón af reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 frá 26. júní 2013 um varfærniskröfur að því er varðar lánastofnanir og verðbréfafyrirtæki og um breytingu á reglugerð (ESB) nr. 648/2012 ⁽¹⁾, einkum j-lið 1. mgr. 456. gr.,*og að teknu tilliti til eftirfarandi:*

- 1) Frá 1. janúar 2015 eiga stofnanir að birta vogunarhlutfallið sem reiknað er út í samræmi við 429. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013; fyrir þá dagsetningu hefur framkvæmdastjórnin fullt umboð til að samþykkja framselda gerð til að breyta mælistærðum áhættuskuldbindingar og fjármagns við útreikning á vogunarhlutfallinu, til að leiðrétta mögulega annmarka sem greinast á grundvelli tilkynninga frá stofnunum.
- 2) Mismunur hefur komið í ljós milli tilkynnta vogunarhlutfalla, sem um getur í 2. mgr. 429. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013, sem stafar af ólíkri túlkun stofnana á skuldajöfnun veðtrygginga í fjármögnunarviðskiptum með verðbréf og endurhverfum viðskiptum. Þessi mismunur í túlkun og skýrslugjöf hefur sýnt sig í kjölfar greiningarskýrslunnar sem Evrópska bankaeftirlitsstofnunin (EBA) birti 4. mars 2014.
- 3) Þar sem ákvæði reglugerðar (ESB) nr. 575/2013 endurspeglar Basel-staðlana er einnig hægt að nota lausnirnar sem fundist hafa á anmörkunum á Basel-reglunum til þess að ráða bót á samsvarandi anmörkum í viðkomandi ákvæðum þeirrar reglugerðar.
- 4) Baselnefndin samþykkti 14. janúar 2014 endurskoðaðar reglur um vogunarhlutfallið, einkum með sérstökum viðbótarmælingum og skuldajöfnunarfyrirkomulagi fyrir endurhverf viðskipti og fjármögnunarviðskipti með verðbréf. Samræming ákvæðanna í reglugerð (ESB) nr. 575/2013 varðandi útreikninginn á vogunarhlutfallinu með alþjóðlega viðurkenndum reglum ætti að taka á ólíkum túlkunum stofnana við skuldajöfnun veðtrygginga í fjármögnunarviðskiptum með verðbréf og endurhverfum viðskiptum og ætti einnig að auka alþjóðlega samanburðarhæfni ásamt því að skapa jöfn samkeppnisskilyrði fyrir stofnanir sem eru með staðfestu í Sambandinu og starfa á alþjóðavísu.
- 5) Greiðslujöfnun fyrir milligöngu miðlægra mótaðila samkvæmt grundvallarlíkaninu sem alla jafnan er notað í Sambandinu orsakar tvítalningu á vogun í mælistærð áhættuskuldbindingar stofnunar sem er í hlutverki stöðustofnunaðila.
- 6) Greiðslujöfnun fjármögnunarviðskipta með verðbréf, sérstaklega hvað varðar endurhverf viðskipti, í gegnum fullgilda, miðlæga mótaðila (QCCPs) getur haft í för með sér ávinning s.s. marghliða skuldajöfnun og traustar aðferðir við umsjón veðtrygginga sem auka á fjármálastöðugleika. Þess vegna ætti að leyfa að viðskiptakröfur og viðskiptaskuldir í reiðufé í endurhverfum verðbréfakaupum og endurhverfri verðbréfasölu fyrir milligöngu sama fullgilda, miðlæga mótaðila séu skuldajafnaðar.
- 7) Endurhverf viðskipti sem hægt er að slíta hvenær sem er, með fyrirvara um samþykktan uppsagnarfrest, ættu að teljast jafngild því að hafa tiltekinn líftíma, jafnan uppsagnarfrestinum, og „sami tiltekni lokauppgjörsdagur“ ætti að teljast vera uppfylltur þannig að slík viðskipti séu hæf til skuldajöfnunar á viðskiptakröfum og viðskiptaskuldum í reiðufé í endurhverfum verðbréfakaupum og endurhverfri verðbréfasölu við sama mótaðilann.
- 8) Endurskoðaða vogunarhlutfallið ætti að leiða til nákvæmari mælingar á vogun og ætti að þjóna sem viðeigandi takmörkun á uppsöfnun vogunar í stofnunum með staðfestu í Sambandinu.
- 9) Tímasetning skýrslugjafar um vogunarhlutfallið við lok ársfjórðungslegs reikningsskilatímabils, fremur en skýrslugjöf á grundvelli þriggja mánaða meðaltals, aðlagar vogunarhlutfallið betur að gjaldþolsskýrslugjöfni.

(*) Þessi ESB-gerð birtist í Stjttíð. ESB L 11, 17.1.2015, bls. 37. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 80/2019 frá 29. mars 2019 um breytingu á IX. viðauka (Fjármálaþjónusta) við EES-samninginn, sjá EES-viðbæti við *Stjórnartíðindi Evrópusambandsins* nr. 44, 2.7.2020, bls. 59.

(¹) Stjttíð. ESB L 176, 27.6. 2013, bls. 1.

- 10) Það að nota vergar grundvallarfjárhæðir fyrir selda útlánavörn, sem gefin er út af stofnun, endurspeglar betur vogun í samanburði við að nota markaðsvirðisáðferðina fyrir þessa gerninga.
- 11) Samstæðuumfangið fyrir útreikning á vogunarhlutfallinu ætti að vera sambærilegt hinu eftirlitsbundna samstæðuumfangi sem notað er til að ákvarða áhættuvegnu eiginfjárlutföllin.
- 12) Breytingarnar sem kynntar eru með þessari reglugerð ættu að auðvelda samanburð á vogunarhlutfallinu sem stofnanir birta og stuðla að því að ekki sé villt um fyrir markaðsaðilum hvað varðar raunverulega vogun stofnana. Það er þess vegna nauðsynlegt að þessi reglugerð öðlist gildi sem fyrst.
- 13) Því ætti að breyta reglugerð (ESB) nr. 575/2013 til samræmis við það.

SAMÞYKKT REGLUGERÐ ÞESSA:

1. gr.

Reglugerð (ESB) nr. 575/2013 er breytt sem hér segir:

- 1) Í stað 429. gr. kemur eftirfarandi:

„429. gr.

Útreikningur á vogunarhlutfalli

1. Stofnanir skulu reikna út vogunarhlutfall sitt í samræmi við aðferðafræðina sem sett er fram í 2.–13. mgr.
2. Vogunarhlutfallið skal reiknað sem mælistærð fjármagns stofnunar, deilt með heildarmælistærð áhættuskuldbindingar þeirrar stofnunar og skal gefið upp í hundraðshlutum.

Stofnanir skulu reikna út vogunarhlutfallið á viðmiðunardagsetningu skýrslugjafarinnar.

3. Að því er varðar 2. mgr. skal mælistærð fjármagns vera eiginfjárfáttur 1.
4. Heildarmælistærð áhættuskuldbindingar skal vera summan af virði áhættuskuldbindinga af:
  - a) eignum, sem um getur í 5. mgr., að því undanskildu að þær séu dregnar frá þegar mælistærð fjármagns er ákvörðuð, sem um getur í 3. mgr.,
  - b) afleiðum sem getur í 9. mgr.,
  - c) viðbótum fyrir útlánaáhættu mótaðila af endurhverfum viðskiptum, lánveitingum eða lántökum vegna verðbréfa eða hrávöru, gnóttsamningum og viðbótalánveitingum vegna kaupa/sölu verðbréfa, þ.m.t. þeim sem eru utan efnahagsreiknings, sem um getur í 429. gr. b,
  - d) liðum utan efnahagsreiknings sem um getur í 10. mgr.
5. Stofnanir skulu ákvarða virði áhættuskuldbindingar af eignum, að undanskildum samningum sem taldir eru upp í II. viðauka og lánaafleiðum, í samræmi við eftirfarandi meginreglur:
  - a) áhættuskuldbindingarvirði eigna merkir virði áhættuskuldbindingar í samræmi við fyrsta málslið 1. mgr. 111. gr.,
  - b) áþreifanlegar eða fjárhagslegar veðtryggingar, ábyrgðir eða mildun útlánaáhættu, sem keypt er, skal ekki nota til að lækka áhættuskuldbindingarvirði eigna,
  - c) ekki skal skuldajafna útlán með innlánunum,
  - d) að endurhverfum viðskiptum, lánveitingum eða lántökum vegna verðbréfa eða hrávöru, gnóttsamningum og viðbótalánveitingum vegna kaupa/sölu verðbréfa, skuli ekki vera skuldajafnað.

6. Stofnanir geta dregið frá mælistærð áhættuskuldbindingar, sem sett er fram í 4. mgr. þessarar greinar, fjárhæðirnar sem dregnar eru frá almennu eigin fé þáttar 1, í samræmi við d-lið 1. mgr. 36. gr.

7. Lögbær yfirvöld geta leyft stofnun að taka ekki með í mælistærð áhættuskuldbindingar áhættuskuldbindingar sem geta notið ávinnings af meðhöndluninni sem mælt er fyrir um í 6. mgr. 113. gr. Lögbær yfirvöld geta veitt þetta leyfi eingöngu þegar öll skilyrðin sem sett eru fram í a- til e-liðum 6. mgr. 113. gr. eru uppfyllt og þegar þau hafa gefið samþykkið sem mælt er fyrir um í 6. mgr. 113. gr.

8. Þrátt fyrir d-lið 5. mgr. geta stofnanir ákveðið virði áhættuskuldbindingar af viðskiptakröfum og viðskiptaskuldum í reiðufé í endurhverfum viðskiptum, lánveitingum eða lántökum vegna verðbréfa eða hrávöru, gnóttsamningum og viðbótálánveitingum vegna kaupa/sölu verðbréfa við sama mótaðila á hreinum grunni, eingöngu ef öll eftirfarandi skilyrði eru uppfyllt:

- a) viðskiptin hafi sama tiltekna lokauppgjörsdag,
- b) rétturinn til að jafna saman fjárhæðinni sem skulduð er mótaðilanum með fjárhæðinni sem mótaðilinn skuldar er framfylgjanlegur samkvæmt lögum í öllum eftirfarandi aðstæðum:
  - i. í venjubundnum viðskiptum,
  - ii. ef um er að ræða vanskil, ógjaldfærni eða gjaldþrot,
- c) mótaðilarnir hafa í hyggju að jafna saman, gera upp samtímis, eða viðskiptin falla undir uppgjörsfyrirkomulag sem hefur í för með sér virkt ígildi uppgjors á hreinum grunni.

Að því er varðar c-lið fyrstu undirgreinar leiðir uppgjörsfyrirkomulag til virks ígildis uppgjors á hreinum grunni ef hrein niðurstaða sjóðstreymis viðskiptanna samkvæmt því fyrirkomulagi er á greiðsludeginum jafngild einstöku hreinu fjárhæðinni við uppgjör á hreinum grunni.

9. Stofnanir skulu ákvarða virði áhættuskuldbindingar af samningum, sem taldir eru upp í II. viðauka, og af lánaafleiðum, þ.m.t. þeirra sem eru utan efnahagsreiknings, í samræmi við 429. gr. a.

10. Stofnanir skulu ákvarða virði áhættuskuldbindingar liða utan efnahagsreiknings, að undanskildum samningum sem taldir eru upp í II. viðauka, lánaafleiðum, endurhverfum viðskiptum, lánveitingum eða lántökum vegna verðbréfa eða hrávöru, gnóttsamningum og viðbótálánveitingum vegna kaupa/sölu verðbréfa, í samræmi við 1. mgr. 111. gr. Samt sem áður skulu stofnanir ekki lækka nafnvirði þessara liða með sértækum leiðréttingum á útlánaáhættu.

Þegar skuldbinding vísar til framlengingar á annarri skuldbindingu skal, í samræmi við 9. mgr. 166. gr., nota þann breytistuðul sem lægri er af þeim tveimur sem tengdir eru hvorri skuldbindingu um sig. Virði áhættuskuldbindingar liða með litla áhættu utan efnahagsreiknings, sem um getur í d-lið 1. mgr. 111. gr., skal heyra undir neðri mörk jöfn 10% af nafnvirði þeirra.

11. Stofnun sem er stöðustofnunaraðili fullgilds, miðlægs mótaðila (QCCP) má í útreikningnum á mælistærð áhættuskuldbindingar undanskilja viðskiptastöður eftirfarandi liða, að því tilskildu að þessar viðskiptastöður séu gerðar upp við þann fullgilda, miðlæga mótaðila og uppfylli, á sama tíma, skilyrðin sem mælt er fyrir um í c-lið 1. mgr. 306. gr.:

- a) samninga, sem taldir eru upp í II. viðauka,
- b) lánaafleiður,
- c) endurhverf viðskipti,
- d) viðskipti í tengslum við lántökur eða lánveitingar í verðbréfum eða hrávöru,
- e) gnóttsamninga,
- f) lánveitingar vegna kaupa/sölu verðbréfa.

12. Þegar stofnun sem er stöðustofnunaraðili fullgilds, miðlægs mótaðila ábyrgist gagnvart þeim fullgilda, miðlæga mótaðila frammistöðu viðskiptavinar sem gengur beint inn í afleiðuviðskipti við hinn fullgilda, miðlæga mótaðila, skal hún taka með í mælistærð áhættuskuldbindingar áhættuskuldbindinguna sem stafar af ábyrgðinni, sem afleiðuáhættu-skuldbindingu gagnvart viðskiptavininum, í samræmi við 429. gr. a.

13. Ef góðar reikningsskilavenjur viðkomandi lands viðurkenna fjárvörslueignir í efnahagsreikningi, í samræmi við 10. gr. tilskipunar 86/635/EBE, má undanskilja þær eignir frá heildarmælistærð áhættuskuldbindingar í tengslum við vogunarhlutfallið, að því tilskildu að þær uppfylli skilyrði fyrir því að vera ekki teknar til greina sem sett eru fram í alþjóðlega reikningsskilastaðlinum (IAS) 39, eins og við á samkvæmt reglugerð (EB) nr. 1606/2002, og, ef við á, skilyrði fyrir því að falla ekki undir samstæðureikningsskil sem sett eru fram í alþjóðlega reikningsskilastaðlinum (IFRS) 10, eins og við á samkvæmt reglugerð (EB) nr. 1606/2002.

14. Lögbær yfirvöld geta leyft stofnun að undanskilja frá mælistærð áhættuskuldbindingar, áhættuskuldbindingar sem uppfylla öll af eftirfarandi skilyrðum:

- a) þær eru áhættuskuldbindingar gagnvart opinberum aðila,
- b) þær eru meðhöndlaðar í samræmi við 4. mgr. 116. gr.,
- c) þær stafa af innstæðum sem stofnunin er lagalega skuldbundin að yfirfæra til opinbers aðila, sem um getur í a-lið, í þeim tilgangi að fjármagna fjárfestingar í þágu almannahagsmuna.“

2) Eftirfarandi 429 gr. a og 429 gr. b bætast við:

„429. gr. a

Virði áhættuskuldbindingar afleiðna

1. Stofnanir skulu ákvarða virði áhættuskuldbindingar samninga sem taldir eru upp í II. viðauka og lánaafleiðna, þ.m.t. þeirra sem eru utan efnahagsreiknings, í samræmi við aðferðina sem sett er fram í 274. gr. Stofnanir skulu beita a-lið 2. mgr. 299. gr. til að ákvarða um hugsanlega framtíðarútlánaáhættuskuldbindingu fyrir lánaafleiður.

Við ákvörðun um hugsanlega framtíðarútlánaáhættuskuldbindingu lánaafleiðna skulu stofnanir beita þeim meginreglum sem mælt er fyrir um í a-lið 2. mgr. 299. gr. á allar lánaafleiður sínar, ekki einungis þær sem eru færðar í veltubók.

Við ákvörðun á virði áhættuskuldbindingar geta stofnanir tekið tillit til áhrifanna af samningum fyrir skuldskeytingu og aðra skuldajöfnunarsamninga, í samræmi við 295. gr. Skuldajöfnun milli afurða skal ekki beitt. Samt sem áður geta stofnanir skuldajafnað innan vöruflokksins sem um getur í c-lið 25. liðar í 272. gr. og lánaafleiðna þegar þær heyra undir samningsbundinn skuldajöfnunarsamning milli afurða, sem um getur í c-lið 295. gr.

2. Þegar veiting veðs í tengslum við afleiðusamninga lækkar fjárhæð eigna, samkvæmt viðeigandi reiknings-skilaumgjörð, skulu stofnanir snúa þeirri lækkun við.

3. Að því er varðar 1. mgr. geta stofnanir dregið viðbótartryggingu, sem móttekin er í reiðufé frá mótaðilanum, frá núgildandi endurnýjunarkostnaðarhlutanum af virði áhættuskuldbindingar, svo fremi að viðbótartryggingin hafi ekki þegar, samkvæmt viðeigandi reiknings-skilaumgjörð, verið færð sem frádráttur frá virði áhættuskuldbindingar, og þegar öll eftirfarandi skilyrði eru uppfyllt:

- a) reiðufénu sem mótaðilinn móttækur er ekki haldið aðskildu, að því er varðar viðskipti sem ekki eru stöðustofnuð fyrir milligöngu fullgilds, miðlægs mótaðila,
- b) viðbótartryggingin er reiknuð og henni skipt út daglega á grundvelli mats á markaðsvirði afleiðustaðna,
- c) viðbótartryggingin, sem móttekin er í reiðufé, er í sama gjaldmiðli og gjaldmiðill uppgjörnsins á afleiðusamningnum,
- d) viðbótartryggingin sem skipt er út er heildarfjárhæðin sem nauðsynleg væri til að útrýma að fullu áhættuskuldbindingu afleiðunnar sem grundvallast á matinu á markaðsvirði með fyrirvara um viðmiðunar- og lágmarksfjárhæðir millifærslu sem eiga við um mótaðilann,
- e) afleiðusamningurinn og viðbótartryggingin milli stofnunarinnar og mótaðilans að þeim samningi falla undir einstakan greiðslujöfnunarsamning sem stofnunin má líta svo á að dragi úr áhættu, í samræmi við 295. gr.

Að því er varðar c-lið fyrsta undirgreinar, ef afleiðusamningurinn fellur undir hæfan rammasamning um skuldajöfnun merkir gjaldmiðill uppgjörnsins hvern þann gjaldmiðil uppgjörns sem tilgreindur er í afleiðusamningnum, gildandi hæfum rammasamningi um skuldajöfnun eða lánastuðningsviðaukanum (e. *credit support annex*) við hinn hæfa rammasamning um skuldajöfnun.

Þegar stofnun færir, samkvæmt viðeigandi reikningsskilaumgjörð, viðbótartrygginguna sem greidd er með reiðufé á mótaðilann sem móttækna eign, má hún undanskilja þá eign frá mælistærð áhættuskuldbindingar, að því tilskildu að skilyrðin í a- til e-liðum séu uppfyllt.

4. Að því er varðar 3. mgr. skal eftirfarandi eiga við:

- a) frádráttinn af viðbótartryggingunni sem móttækinn er skal takmarka við jákvæðan núgildandi endurnýjunar-kostnaðarluta af virði áhættuskuldbindingarinnar,
- b) stofnun skal ekki nota viðbótartryggingu sem móttækin er í reiðufé til að lækka fjárhæðir hugsanlegrar framtíð-arútlánaáhættuskuldbindingar, þ.m.t. í tilgangi ii. liðar c-liðar 1. mgr. 298. gr.

5. Til viðbótar við meðhöndlunina sem mælt er fyrir um í 1. mgr. fyrir skriflegar lánaafleiður, skulu stofnanir taka með í virði áhættuskuldbindingar hinar raunverulegu grundvallarfjárhæðir sem vísað er til í seldu lánaafleiðunum, að frádræginni sérhverri neikvæðri breytingu á gangvirði sem hefur verið tekið upp í eiginfjárbætti 1 að því er varðar seldu lánaafleiðuna. Færa má framkomið virði áhættuskuldbindingar enn frekar niður með raunverulegu grundvallarfjárhæðinni af keyptri lánaafleiðu á sama tilvísunarnafni, að því tilskildu að öll eftirfarandi skilyrði séu uppfyllt:

- a) fyrir lánaafleiður gagnvart einum aðila verða keyptu lánaafleiðurnar að vera á tilvísunarnafni sem metið er jafn réthátt eða réttlægra undirliggjandi tilgreindri skuldbindingu af seldu lánaafleiðunni og að lánaatburður á rétthærra tilgreindri eign muni leiða af sér lánaatburð á hinni víkjandi eign,
- b) þegar stofnun kaupir vörn á safn tilvísunarnafna getur vörnin sem keypt er þá aðeins vegið á móti seldri vörn á safn tilvísunarnafna að hópur tilgreindra aðila og stig undirskipunar í báðum viðskiptum sé eins,
- c) eftirstöðvartími keyptu lánaafleiðunnar er jafn eða lengri en eftirstöðvartími seldu lánaafleiðunnar,
- d) við ákvörðun á viðbótarvirði áhættuskuldbindingar fyrir seldar lánaafleiður er grundvallarfjárhæðin á lánaafleiðunni sem keypt er lækkuð með sérhverri jákvæðri breytingu á gangvirði sem hefur verið tekið upp í eiginfjárbætti 1, að því er varðar keyptu lánaafleiðuna,
- e) að því er varðar áhættulög eignasafns er lánaafleiðan, sem keypt er sem vörn, á tilgreinda skuldbindingu sem flokkast jöfn undirliggjandi tilgreindri skuldbindingu af seldu lánaafleiðunni.

Þegar grundvallarfjárhæð seldrar lánaafleiðu er ekki lækkuð með grundvallarfjárhæð lánaafleiðu sem keypt er, geta stofnanir dregið hina einstöku hugsanlegu framtíðaráhættuskuldbindingu, þeirrar seldu lánaafleiðu, frá hugsanlegu heildar-framtíðaráhættuskuldbindingunni sem ákvörðuð er skv. 1. mgr. þessarar greinar, í tengslum við 2. mgr. 274. gr. eða a-lið 2. mgr. 299. gr., eftir því sem við á. Þegar mögulega framtíðarlánaáhættan á að vera ákvörðuð í tengslum við ii. lið c-liðar 1. mgr. 298. gr. má lækka PCE_{gross} með hinni einstöku hugsanlegu framtíðarlánaáhættu seldrar lánaafleiðu án þess að leiðrétting sé gerð á nettó/brúttóhlutfallinu.

6. Stofnanir skulu ekki lækka hina raunverulegu grundvallarfjárhæð seldu lánaafleiðunnar þegar þær kaupa útlánavörn í gegnum heildarskiptasamning og skrá hreinar móttæknar greiðslur sem hreinar tekjur, en skrá ekki á móti neina rýrnun á virði hinnar seldu lánaafleiðu sem endurspeglast í eiginfjárbætti 1.

7. Þegar um er að ræða lánaafleiður sem keyptar eru á hóp viðmiðunaraðila geta stofnanir, skv. 5. mgr., ekki fært til frádráttar seldar lánaafleiður á einstök tilvísunarnöfn nema ef keypta vörnin er fjárhagslega jöfn því að kaupa aðskilda vörn á hvert og eitt einstakt nafn í hópnum. Ef stofnun kaupir lánaafleiðu á hóp tilvísunarnafna getur hún aðeins fært lækkun á safn seldra lánaafleiðna þegar safn tilgreindra aðila og stig undirskipunar í báðum viðskiptum eru eins.

8. Þrátt fyrir 1. mgr. þessarar greinar mega stofnanir einungis nota aðferðina, sem sett er fram í 275. gr., til að ákvarða virði áhættuskuldbindingar samninga sem taldir eru upp í 1. og 2. lið II. viðauka, ef þær nota þá aðferð einnig til að ákvarða áhættuskuldbindingarvirði þessara samninga, í þeim tilgangi að uppfylla kröfuna vegna eiginfjárgrunns sem sett er fram í 92. gr.

Þegar stofnanir beita aðferðinni, sem sett er fram í 275. gr., skulu þær ekki lækka mælistærð áhættuskuldbindingar um móttækna fjárhæð viðbótartryggingarinnar í reiðufé.

429 gr. b

Viðbót við útlánaáættu mótaðila að því er varðar endurhverf viðskipti, lántökur eða lánveitingar í verðbréfum eða hrávöru, gnóttsamninga og viðbótarlánveitingar vegna kaupa/sölu verðbréfa

1. Í viðbót við virði áhættuskuldbindingar í endurhverfum viðskiptum, lántökum eða lánveitingum í verðbréfum eða hrávöru, gnóttsamningum og viðbótarlánveitingum vegna kaupa/sölu verðbréfa, þ.m.t. þeim sem eru utan efnahagsreiknings í samræmi við 5. mgr. 429. gr., skulu stofnanir taka með í mælistærð áhættuskuldbindingar viðbót fyrir útlánaáættu mótaðila sem ákvörðuð er í samræmi við 2. eða 3. mgr. þessarar greinar, eftir því sem við á.

2. Að því er varðar 1. mgr., vegna viðskipta við mótaðila sem ekki falla undir rammasamning um skuldajöfnun, sem uppfyllir skilyrðin sem mælt er fyrir um í 206. gr., skal viðbótin (E_i^*) ákvörðuð í hverjum viðskiptum fyrir sig í samræmi við eftirfarandi reiknireglu:

$$E_i^* = \max\{0, E_i - C_i\}$$

þar sem:

E_i er gangvirði verðbréfa eða reiðufjár sem lánað er mótaðilanum í viðskiptum i ,

C_i er gangvirði reiðufjár eða verðbréfa sem mótttekið er frá mótaðilanum í viðskiptum i .

3. Að því er varðar 1. mgr., fyrir viðskipti við mótaðila, sem falla undir rammasamning um skuldajöfnun, sem uppfyllir skilyrðin sem mælt er fyrir um í 266. gr., skal viðbótin fyrir þessi viðskipti (E_i^*) ákvörðuð í hverjum viðskiptum fyrir sig í samræmi við eftirfarandi reiknireglu:

$$E_i^* = \max\left\{0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i\right)\right\}$$

þar sem:

E_i er gangvirði verðbréfa eða reiðufjár sem lánað er mótaðilanum fyrir viðskiptunum sem heyra undir rammasamning um skuldajöfnun i ,

C_i er gangvirði reiðufjár eða verðbréfa sem mótttekið er frá mótaðilanum sem heyra undir rammasamning um skuldajöfnun i .

4. Þrátt fyrir 1. mgr. þessarar greinar mega stofnanir nota aðferðina sem sett er fram í 222. gr., með fyrirvara um 20% neðri mörk fyrir viðeigandi áhættuvog, til að ákvarða viðbótina fyrir endurhverf viðskipti, lántökur eða lánveitingar í verðbréfum eða hrávöru, gnóttsamninga og viðbótarlánveitingar vegna kaupa/sölu verðbréfa, þ.m.t. þau sem eru utan efnahagsreiknings. Stofnanir mega eingöngu nota þessa aðferð þegar þær nota hana einnig til að ákvarða virði áhættuskuldbindingar þessara viðskipta í þeim tilgangi að uppfylla kröfurnar vegna eiginfjárgrunns, eins og sett er fram í 92. gr.

5. Þegar reikningsskil vegna sölu eru gerð fyrir endurhverf viðskipti, samkvæmt viðeigandi reikningsskilaumgjörð, skal stofnun snúa við öllum sölutengdum reikningsskilafærslum.

6. Þegar stofnun kemur fram sem umboðsaðili fyrir tvo aðila í endurhverfum viðskiptum, lánveitingum eða lántökum vegna verðbréfa eða hrávöru, gnóttsamningum og viðbótarlánveitingum vegna kaupa/sölu verðbréfa, þ.m.t. þeim sem eru utan efnahagsreiknings, skal eftirfarandi eiga við:

- þegar stofnunin útvegar viðskiptavini eða mótaðila tryggingu eða ábyrgð sem takmarkast við mismuninn á milli virðis verðbréfsins eða reiðufjrupphæðarinnar, sem viðskiptavinur hefur lánað, og virðisins á veðinu sem lantakinn hefur útvegað, skal hún eingöngu taka með í mælistærð áhættuskuldbindingar viðbótina sem ákvörðuð er í samræmi við 2. eða 3. mgr., eftir því sem við á,
- þegar stofnunin útvegar ekki neinum hinna hlutaðeigandi aðila tryggingu eða ábyrgð skulu viðskiptin ekki tekin með í mælistærð áhættuskuldbindingar,
- þegar stofnunin ber fjárhagslega áættu gagnvart undirliggjandi verðbréfi eða reiðufé í viðskiptunum, umfram áhættuskuldbindinguna sem viðbótin nær yfir, skal hún einnig taka með í mælistærð áhættuskuldbindingar áhættuskuldbindingu sem er jöfn allri upphæð verðbréfsins eða reiðufjárins.“

2. gr.

Reglugerð þessi öðlast gildi daginn eftir að hún birtist í Stjórnartíðindum Evrópusambandsins.

Reglugerð þessi er bindandi í heild sinni og gildir í öllum aðildarríkjunum án frekari lögfestingar.

Gjört í Brussel 10. október 2014.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

José Manuel BARROSO

forseti.
